

Dana Šianská
Ilustroval Václav Šlajch

Kletba prince Fabrise

albatros

Kletba prince Fabrise

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Dana Šianská

Kletba prince Fabrise – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Kletba prince Fabrise

Dana Šianská

Kletba prince Fabrise

Dana Šianská
Ilustroval Václav Šlajch

ALBATROS

© Dana Šianská, 2018
Illustrations © Václav Šlajch, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-00-05238-0
ISBN e-knihy 978-80-00-05308-0 (1. zveřejnění, 2018)

Kapitola 1

Vytoužený den

Slavnost dvanáctiletých!

Tato dvě slova zní pro mnohé chlapce v zemi krále Darena přímo magicky. Kluci se nedočkavě těší, až i jim bude dvanáct let a sám vládce je pozve na výjimečnou dětskou oslavu s mnoha soutěžemi a horami úžasného jídla.

Přestože tato slavnost patří v království k nejoblíbenějším, nikdo kromě krále netuší, proč je určena zrovna dvanáctiletým. Král o důvodu mlčí a tohle tajemství si zatím nechává pro sebe.

Když po roce opět nastal dlouho očekávaný sváteční den, k mohutnému bílému zámku se zblízka i zdaleka začali sjíždět nadšení chlapci. Rachot přijíždějících vozů probudil v zámecké ložnici králova syna. Plavovlasý a modrooký princ Fabris vyskočil nedočkavě z postele a vrhl se k oknu. Když uviděl louku, důkladně připravenou na slavnost, vypískl radostí.

Na dlouhém stole, obklopeném mnoha židlemi, stály džbány s vodou a mísy s jídlem. Opodál se mezi kmeny stromů neklidně pohupovala dřevěná kláda, na obou stranách důkladně uchycená smyčkou ze silného lana. Každý z příchozích chlapců k ní vzhlížel s velikými obavami, neboť právě na tomto dlouhém hrbolatém kusu dřeva začínalo dopoledne plné soutěží. Komu se ho podařilo přeběhnout bez pádu, ten se mohl radovat. Pokud spadl, mohl v nejlepší soutěžní disciplíně, již byla lukostřelba, vystřelit pouze jeden jediný šíp. O kus dál svítla mezi stromy krkolomná prolézačka spletená z bílého lanoví. Přesunout se z jednoho jejího konce na druhý bylo nesmírně obtížné.

Když se Fabris vyklonil z okna, uviděl ještě žluto-červený lukostřelecký terč a také ohraničený prostor pro souboje v šermu. Pozorně se na místo příštích soubojů zadíval a srdce se mu nedočkavě rozbušilo velikým nadšením. Vždyť tahle louka posetá skvělými soutěžemi je určena i jemu. Protože také on, princ tohoto království, dnes oslaví své dvanácté narozeniny.

Ale na rozdíl od ostatních chlapců se tenhle královský kluk nebál žádné disciplíny. Po kládách přeběhne jako veverka. A pak budou všichni koukat, jak umí střílet z luku. Co rána, to zásah!

Všem také ukáže, jak umí šermovat. A nakonec zvládne i poslední soutěžní zkoušku, která na chlapce čeká u paty vzrostlého stromu. Po jeho kmeni musí každý vylézt až do koruny a objevit tam jeden předmět, důkladně schovaný mezi větvemi.

To bude hračka, pomyslel si princ bezstarostně a vesele poskočil na místě. Rychle se oblékl do svátečních sametových šatů, popadl luk a meč a po dřevěném zábradlí sjel do přízemí zámku.

V kuchyni, kam vlétl jako vítr, stála v bílé plátěné čepičce chůva Beáta. Fabris už nebyl malé dítě a už ji tolik nepotřeboval, a tak aspoň pomáhala kuchtíkům. Teď právě dozdobila veliký čokoládový dort poupaty bílých růžiček. Když spatřila prince, snažila se dort ukrýt za svými zády. Jenže Fabris se kolem ní prosmýkl jako lasička a nadšeně si ho prohlížel.

„Ten je pro mě!“ smál se.

„Kdepak,“ lhala chůva. „Je pro Bolura.“

Fabris se zatvářil naoko nešťastně. Bolur byl jeho bratránek, kterého v celém království nikdo neměl rád.

„Nevím, že by ho táta pozval na slavnost,“ ušklíbl se.

Chůva pokrčila rameny a dort položila na stůl.

Fabris rychle popadl slánku.

„On má rád slané!“ prohlásil vážně a zlomyslně se uculil.

Chůva se vylekala.

„Není pro Bolura,“ přiznala nakonec. „Ten, pro koho je, má rád sladké!“

„Tak to určitě budu já!“ zasmál se Fabris. „Dej mi kousek,“ zaškeřmral prosebně.

„Jak bych mohla?“ podivila se chůva. „Dvanáct let ti bude až za dvě hodiny. Pak můžeš ochutnat! Zatím si dej bábovku a pořádně si ji pocukruj.“

Zatímco princ snídal, jeho otec, král Daren, si ve svém pokoji zamyšleně prohlížel narozeninový dárek pro syna. Byl jím nádherně zdobený luk s koženým toulcem, na němž svítil vypálený královský znak a princovo jméno.

Král dobře znal princovu zálibu ve zbraních. Fabris byl široko daleko nejlepším lukostřelcem. Vynikal i v šermování. Zbraně byly jeho vášní a královský otec se obával, aby syna neovládly natolik, že by jednou řešil problémy jedině s mečem v ruce. Tak jedná špatný král. Ten dobrý použije zbraň jen jako poslední možnost, uvážil moudře a zabalil luk do rudé sametové látky. Nato vykročil ke dveřím.

V ten okamžik se před ním zničehonic objevila maličká shrbená stařenka s pronikavými zelenými očima.

„Kdo jsi?“ vyhrkl král překvapeně, „a kde se tady bereš?“

Stařenka se pobaveně usmála.

„Jsem Anakrá,“ řekla tiše.

Daren se zarazil. Vzpomněl si, co všechno o této podivuhodné ženě slyšel. Anakrá byla před lety uznávanou vědmou a vše, co kdy předpověděla, se stalo. Minulý král Benid, Darenův otec, se její věštby velmi obával, a proto se rozhodl, že ji nechá sprovodit ze světa. Jenže ona zmizela beze stopy a nikdo ji od té doby nespapřil.

„Vítej na zámku. Co pro tebe můžu udělat?“ řekl král vlídně, když se trochu vzpamatoval.

Vědma lehce pokývala hlavou.

„Pro mě?“ usmála se. „Pro mě nemusíš udělat nic!“

Král mlčel, protože nechápal, co tím chce stařenka říct.

„Co musíš udělat, bude důležité pro lid tvého království,“ pokračovala po chvíli.

„Ale v mém království je vše, jak má být!“ ohradil se.

Vědma na něj mlčky upřeně pohlédla. Její pohled byl mámivý a přitahoval krále do zelené tůně jejích očí. Král se najednou nemohl pohnout a místo stařenky před sebou spatřil celou svou zem. Bylo to zvláštní, viděl ji naráz ze všech stran. Místo slunce v ní však řádila bouře a lidé tu trpěli hladem a násilím cizích bojovníků. Jak rychle se děsivý obraz zjevil, tak rychle i zmizel. Král zoufale sevřel hlavu do dlaní.

„Co to bylo?“ hlesl tiše.

„Budoucnost,“ odpověděla vědma.

„Můžu tomu nějak zabránit?“ řekl a odhodlaně pohlédl staré ženě do očí.

Anakrá vážně pokývala hlavou.

„Jsi dobrý panovník a zasloužíš si pravdu! Poradím ti, jak zhoubě království zabránit.“

Panovník se vděčně usmál.

„Děkuji za tvou důvěru,“ pronesl upřímně. „Udělám všechno, aby můj lid nikdy netrpěl.“

„Já o tvých slovech nepochybuji,“ řekla stařenka klidně. „Vím, jaký jsi člověk.“

Tázavě na ni pohlédl.

Vědma pokrčila rameny a šibalsky zvedla jedno obočí.

„Nediv se, znám v této zemi každého. Ale to teď není důležité.“

Upřela na něj své hluboké zelené oči a chvíli si ho zpytavě prohlížela. Pak promluvila.

Kapitola 2

Nejhorší narozeniny

Na zámecké louce se houfovaly skupinky dvanáctiletých chlapců. Oslavenci nedočkavě čekali, až přijde král a slavnost zahájí. Zpovzdálí zatím zvědavě okukovali bíle prostřené stoly, na nichž se vršily talíře neuvěřitelných dobrot. Šťavnaté pečínky, grilovaná křídélka, zvěřinové paštičky, domácí chleba, čerstvé mléko, čaj i šumivá limonáda z bezinek, které nikdo nedokáže odolat. A těch cukrovinek, dortů i koláčků! Chlapcům z pohledu na tyhle dobroty zářily oči vzrušením. Čeká je úžasný den. Nejprve si zazávodí a zabojují. Potom usednou k tomuto výjimečně bohatému a velmi lákavému stolu. Ochutnají ode všeho.

Princ Fabris byl jediný, koho stůl nelákal. Na rozdíl od ostatních totiž nikdy nepocítil hlad. Kdykoli měl na něco chuť, byla tu Beáta a její dobroty. Proto stůl jen rychle přehlédl a zadíval se jinam. Znovu, tentokrát zblízka, zkoumal připravené soutěže. Rukou přitom svíral rukojeť chlapeckého meče a druhou držel luk a toulec. Těšil se, až jeho šípy zamíří do středu výrazně barevného terče. Svou fantazii rozvinul i na šermířský souboj. Zvítězil v něm.

Tahle představa byla hřejivě příjemná a nenarušil ji ani pokřikující dav čekajících chlapců. Princ zpozorněl, až když všichni v jeho blízkosti náhle ztichli. Zvedl hlavu a spatřil svého otce, jak pokynutím ruky vítá svůj lid a krátkým proslovem zahajuje Slavnost dvanáctiletých.

Ozval se děkovaný potlesk.

„Ať žije náš vládce!“ křičeli všichni nadšeně.

Král se vmísil do davu a kráčel od jednoho chlapce k druhému. Každému podal ruku a věnoval mu několik laskavých slov. Zbýval už jen

poslední oslavenec – jeho syn. Rázně k němu vykročil a vážným pohledem se mu zadíval do očí. To nebylo dobré znamení!

„Otče, děje se něco?“ zeptal se princ udiveně.

„Pojď za mnou!“ vybídl ho otec. „Musím ti říct něco důležitého.“

„Teď, když začala slavnost?“ vykřikl Fabris vyděšeně. „Teď ne!“ zopakoval prudce. Ale hned se vzpamatoval a smířlivě sliboval: „Přijdu za tebou hned, jak skončí soutěže.“

Daren mu položil ruku na rameno. Tohle Fabris znal. Otec to dělal pokaždé, když mu chtěl sdělit něco vážného.

„Věř mi, rád bych ti vyhověl. Avšak to, co ti musím říct, nepočká.“

Radost, která z prince ještě před chvilkou sálala, byla ta tam. Krev se v jeho žilách bouřila vztekem. Král byl sice jeho otec, ale především to byl král. Tomu se před ostatními neodmlouvá. Fabris sklopil oči, spolknul vztek a bez dalšího otálení ho následoval.

Kdyby ale mohl, udělal by něco jiného. Hned teď by nahlas vykřičel svou lítost. Vždyť se na tyhle narozeniny těšil celý rok! Má právo soutěžit jako ostatní dvanáctiletí chlapci. Jenže místo aby soutěžil, stoupá teď za otcem po schodišti. Místo aby bojoval s ostatními chlapci, přemáhá slzy, které se mu zběsile tlačí do očí.

Otcův pokoj, kam mířili, byl až v nejvyšším patře zámku. Daren do něj vešel rázným krokem a hned po něm dovnitř vstoupil i Fabris. Zachmuřeně se na otce podíval, ale ten věnoval pozornost něčemu jinému. Soustředěně obcházel vysoká kamna a prsty přejížděl po modrých kachlích. Byl na nich vyobrazen lov na jeleny. Fabris tenhle výjev znal nazpaměť. Jako malý chlapec sedával před rozehrátými kamny a donekonečna si prohlížel namalované lovecké psy, kteří se s vypoulenýma očima řtili za prchajícími jeleny.

Otec se zastavil a jedno vypoulené oko zmáčkl.

Část stěny se odsunula ke straně a místo ní se objevila mezera.

Otec se podíval na překvapeného syna, pobaveně se usmál a hbitě se protáhl mezerou. Fabris ho udiveně následoval.

Před nimi se v temném příšeří strmě vzhůru vypínalo úzké schodiště, na které odkudsi shůry stékal maličký pramínek světla. Daren

pomalou stoupl na první schod, cosi zaskřípalo a otvor se za nimi zavřel.

„Ty dveře musíme příště namazat!“ zašeptal spiklenecky a objal syna kolem ramen. „Dnes jsem ti chtěl dárkem udělat radost. Jenže ten, který jsem pro tebe měl připravený, už ti dát nemůžu. Tak ode mě přijmi alespoň tenhle tajný vstup k věžím zámku. Víš o něm jen ty a já.“

„Je to krásný dárek. Ale mohl jsi mi ho dát až po soutěžích,“ namítl Fabris vyčítavě.

Otec zavrtěl hlavou.

„Nemohl,“ odpověděl vážným hlasem a zblízka se podíval synovi do očí. „Nahore ti všechno vysvětlím. Moc bych si přál, abys to, co ti řeknu, přijal statečně.“

„Já se ničeho nebojím!“ řekl Fabris sebevědomě.

Otec na něj zpytavě pohlédl a mlčky se vydal nahoru. Schodů bylo tolik, že si Fabris oddychl, když uviděl poslední. Jakmile nadzvedli víko, na okamžik je oslepil proud světla.

Stáli na doširoka rozprostřené plošině, jež na obou stranách končila zámeckými věžemi. Prostor mezi nimi byl od jedné věže ke druhé lemován vnějším zděným hrazením, které bylo tak vysoké, že si Fabris musel stoupnout na špičky, když se chtěl podívat dolů. Z té výšky pod sebou spatřil zámeckou louku, a když popoběhl na konec plošiny, ukázala se mu příjezdová cesta k zámku i k jeho nádvoří.

„Dobrý výhled!“ řekl uznale. Vracel se k otci a cestou si plošinu pozorně prohlížel. Vtom ho zaujal poloprůsvitný a do fialova zbarvený oblak, který se vlnil blízko hrazení nedaleko jedné z věží. Vykročil k němu, ale přísný otcův hlas ho vrátil zpátky.

„Tomu místu se vyhýbej!“ rozkázal přísně. „Je to nebezpečný a velmi tajemný prostor, v němž kdysi z ničeho nic zmizeli tři lidé a už se nikdy nevrátili zpátky. Víc o něm nevím.“

Fabrise zamrazilo v zádech. Co je to za podivné místo, že by v něm zmizel? přemýšlel zaraženě. A kam by zmizel? Nebo by rovnou zemřel? Tahle vidina ho tak vylekala, že od toho strašlivého místa raději odvrátil hlavu.

Plošina mezi věžemi byla od jarního slunce příjemně rozehřátá. Král mlčky stál a poslouchal vzdálené výkřiky a smích soutěžících chlapců. Fabris otce k řeči nepobízěl. Přesto si v duchu toužebně přál, aby už konečně promluvil. A také, aby už odtud odešli, vždyť dole na něj čekají narozeninové soutěže!

„Ty jsi mého otce, svého dědečka, nikdy nepoznal,“ začal zvolna Daren. „Někteří lidé si ho ještě pamatují a určitě ti o něm vyprávěli.“

Fabris přítakal. Věděl, že dědu nikdo neměl rád. Byl zlé povahy, krutý a samolibý. Neustále válčil a jeho poddaní znali jen bolest a utrpení.

„Můj otec mnoho lidí odsoudil k smrti. Jednou zabil muže, který měl jedenáctiletého synka. Ten chlapec zůstal sám. Opuštěně se potloukal královstvím a živil se, jak se dalo. Svého krále nenáviděl a celý další rok, den po dni si přál, aby krále stihl spravedlivý trest. V den svých dvanáctých narozenin se s ním setkal. Král měl zrovna dobrou náladu a chtěl chlapce obdarovat. Ze stáje nechal přivést koně a velkoryse prohlásil: ‚Je tvůj!‘

‚Od tebe nic nechci,‘ vykřikl chlapec odvážně. ‚Zabil jsi mého otce a nikdo tě nepotrestal. Proklínám tě, ať tvá zlá duše nikdy nenajde klid!‘

Král překvapeně vypouklil oči, vztekle vyskočil a v jeho ruce se zaoblýskl meč. V ten okamžik na zem dopadla chlapecká hlava.“

Otec zmlkl a Fabris se otrásl hrůzou.

„A ty jsi to viděl?“ zeptal se zaraženě.

„Ano, byl jsem u toho a při pohledu na tuhle krutost jsem sám sobě přísahal, že budu jiný a nedopustím, aby mou vinou kdokoli trpěl.“

„Tati, ty jsi opravdu jiný. Jsi dobrý král, kterého si lidé váží,“ pochválil Fabris svého otce, který mu právě prozradil, proč se každý rok koná Slavnost dvanáctiletých.

„Synku, před chvílí jsem po dlouhých letech uviděl nejznámější vědmu tohoto království,“ zvažněl král. „Její věštby se pokaždé naplnily. Jednou předpověděla něco i mému otci a od té doby se jí chtěl zbavit. Poslal za ní své lidi, jenže ona na mnoho let zmizela beze stopy. Neobjevila se ani, když můj otec zemřel. Přišla za mnou až dnes!“

Fabris vykulil oči.

„Copak ji nikdo neviděl, jak k tobě jde?“ divil se.

„Nikdo! Objevila se zničehonic. Řekla mi něco důležitého a pak během vteřiny zmizela.“

„Přišla kvůli mně?“

„Ano, synku, kvůli tobě. Prozradila mi, že onen dvanáctiletý chlapec, ještě před tím, než mu otec setnul hlavu, skutečně seslal na otce kletbu. Ta se však probudila až nyní a vybrala si tebe, neboť jsi poslední pokračovatel našeho rodu. Pokud neuděláš to, co je třeba, postihne naše království utrpení a bída.“

„A co mám udělat?“ zeptal se Fabris vyjeveně.

„Vědma mi našťestí prozradila, jak kletbu zlomit. Musel jsem ale přísahat, že o jejích slovech ani jeden z nás nikomu dalšímu neřekne. Jinak se kletba naplní.“

„Co mám tedy udělat?“ zopakoval Fabris netrpělivě.

„Sluneční hodiny zakrátko ukáží, že ti je dvanáct let. Od té chvíle musíš odložit všechny zbraně a už je nesmíš nikdy použít. Jedině tak můžeš smýt krev z rukou svého dědy a zbavit království děsivé kletby. Pokud neposlechneš a zbraň použiješ, ať v boji či k obraně, naše království se dostane do rukou panovníkovi, který ho zničí.“

Fabris vytřeštil oči. Co mu to jeho otec, jeho milovaný otec říká? Jak na něm může chtít, aby se vzdal zbraní? Proč zrovna on?

To přece nejde!

Král sledoval synovo zděšení i nesouhlas. Vztáhl k němu ruku, aby ho pohladil a zmírnil jeho bolest, chlapec však uhnul. Otec mu byl poprvé v životě tak protivný, že už vedle něj nedokázal zůstat ani chvíličku.

Hbitě se vysmekl z jeho blízkosti a otevřeným otvorem seběhl po schodech dolů. Na posledním schodu se zastavil a počkal, až se stěna rozevře. Dál už však na nic nečekal, hbitě proklouzl úzkým otvorem a ve chvíli byl pryč.

Kapitola 3

Podivné setkání

Princ utíkal zámkem jako šílený. Nedíval se napravo ani nalevo a schody bral dolů po čtyřech. Když seskočil na kamennou podlahu přízemí, nezaváhal ani vteřinu a rychle přeběhl prostornou halou do postranní chodby, stácející se ke stájím. Tou prolétl jako vítr, ale na konci prudce zabrzdil. Chvilí čekal, až se mu ztíší rozbouřený dech, a pak po špičkách vešel do stáje. Zlatohnědý hřebeček jeho dupot slyšel a teď napjatě hleděl ke dveřím. Jakmile se v nich chlapec objevil, kůň radostně zaržál.

„Sluníčko,“ oslovil princ svého čtyřnohého přítele nezvykle vážně, „jak se ti daří?“

Místo odpovědi kůň přejel svými hebkými pysky Fabrisovi po tváři.

„Uličníku,“ řekl princ tíše. Pak oběma rukama objal zlatou hlavu milovaného koně a přitiskl se k ní. V ten okamžik napětí v jeho srdci povolilo a princ se rozplakal. Slzy se mu bez zábran řinuly z očí a mízely v zlatohnědé hřívě.

Koník se trpělivě nechal objímat a přátelsky se o prince otíral. Byl však zmatený, nechápal, co se jeho příteli stalo. Měl tohoto hbitého, usměvavého chlapce, který s ním dennodenně vyjížděl na dlouhé projíždky, moc rád. Ještě nikdy ho neviděl smutného, až teď. Nevěděl proto, co má dělat, a tak se aspoň vymanil z princova objetí, zvedl hlavu a nečekaně silně zaržál. Znělo to, jako by říkal: „Co je s tebou? Jak ti můžu pomoci?“

Princ přestal plakat a rukávem si otřel z obličeje slzy. Tíseň ze strašlivého úkolu, který mu dal otec k dvanáctým narozeninám, mu stále

svírala hrud. Avšak zároveň si uvědomil, že jeho kamarád na něj trpělivě čekal a teď by se rád proběhl.

Rychle Sluníčka osedlal a vyvedl ze stáje. Několikrát ho přitom přátelsky pleskl po mohutném hřbetě. To bylo známé pobídnutí. Sluníčko se vesele rozeběhl a chvíli cválal sám bez svého jezdce.

Když si dostatečně užil svobody, přiběhl zpátky a začal přešlapovat na místě, jako by chlapce pobízel: „Tak rychle, nasedej. Na co ještě čekáš?“

Během vteřiny byl Fabris v sedle. Sklonil hlavu a zašeptal mu do ucha: „Kupředu! Běž rychle jako vítr!“

Pro zlatohnědého hřebečka to byl vytoužený povel. Šťastně zadupal kopyty a vesele zaržál. Pak proběhl zámeckou branou a prudce vyrazil na cestu, která se vinula do dálky mezi poli.

Z okna zámku jejich kroky zachmuřeně sledoval král. Uvědomoval si, že Fabris je nyní z věštby velmi zklamaný. Věděl, že okamžitě odjede na hřbetě svého milovaného koně pryč. Chápal, že jeho syn potřebuje čas, aby pochopil, co na něm věštba žádá. Brzy se vrátí zpátky, tím si byl jistý!

Teď však musí zahnat myšlenky na syna, protože ho na Slavnosti dvanáctiletých čekají soutěžící chlapci. Určitě se hned budou vyptávat, proč princ nezávodí. Nebude jim lhát a řekne jen, že Fabris musel odjet.

Daren si ztěžka povzdychl. Obavy, které se mu vloudily do srdce při pohledu na synkův vyděšený obličej, ho znepokojovaly. Doteď jeho království žilo šťastně. Nechal vychytat všechny lapky a násilníky. Každý měl práci a lidé tu žili spokojeně.

Bude to zítra stejné? napadlo ho, ale hned tuhle chmuru vytěsnil myšlenkou, že všechno nakonec jistě dobře dopadne. Odvrátil se od okna a pevným krokem sestoupil po schodišti dolů. Venku svět vypadal neporušeně. Sluneční paprsky krále objaly a doprovodily ho mezi soutěžící chlapce.

Fabris zatím rychle odjížděl na hřbetě svého koně pryč a jízda jarní přírodou ho uklidňovala. Louka, po které koník běžel, voněla

sladkými vůněmi květin. Svět pod modrým nebem byl klidný a radostný a nic nenasvědčovalo tomu, že by se něco mohlo pokazit. Princí najednou všechno, co prožil, připadalo tak podivné, že to určitě nemohla být pravda. Během rychlé jízdy z něj smutek vyprchal a začal o věštbě pochybovat.

Otec si myslí, že ho navštívila Anakrá. Vůbec ho nenapadlo, že se za ni může někdo vydávat, uvažoval. Takovou šílenou věštbu by přeci nikdo normální nevymyslel. Škoda, že jí táta uvěřil. Já bych to neudělal. Teď se ta bláznivá stařena někde směje, jak jí naletěl samotný král.

Fabris byl najednou přesvědčený, že odhalil pořádně hloupý podvod. „Tátu napálila a mně zkazila narozeniny, babice jedna!“ zanádal a hned se rozhodl, že o tom nesmyslu už nebude přemýšlet.

Dokonce ho napadlo, že by se měl vrátit. Jenže když si vybavil rozhovor s otcem, k návratu pocítil velikou nechuť. Svě narozeniny oslaví jinak, než si původně přál. Slavnost musí oželet, ale naštěstí ještě zbývá odpolední návštěva u kamaráda Říši. Sice mu slíbil, že za ním přijede až po slavnosti, když se však objeví dřív, kamarád se určitě zlobit nebude. Ale nepojede za ním hned, protože potřebuje čas, aby se ze všeho vzpamatoval. Pohlédl k lesu, který se černal v dálce. Nikdy v něm ještě nebyl. Prozkoumá ho a pak to oklikou vezme ke statku Říšových rodičů.

Po opojné jízdě dorazil na kraj lesního porostu. Neznámý les byl ponurý, velmi nevlídný a obklopený houštinou spletitých větví. Když se jimi prodrali, vstoupili na tajemné a zřečelé místo, kterému vládla nevyšoká černá skála.

Fabris seskočil na zem.

Skála k němu tajemně shlížela a téměř se zdálo, že ho zve k sobě nahoru. Zvědavě se k ní vydal a svižně vylezl na vrchol, který končil kamennou plošinou. Posadil se tady a po krátké chvíli ho zarazilo podivné ticho. K tomu všemu ho začalo i podezřele brnět v zádech.

Rozhlédl se, ale nikdo jiný kromě něj a Sluníčka tady nebyl, a tak se pro jistotu podíval ještě za sebe. V ten okamžik polekaně vykřikl a jako popíchnutý vyskočil na obě nohy.

Přímo za ním ležel schoulený bílý had. Hlavičku měl napjatě vzpřímenou nad stočeným tělem a zelenýma očima se upřeně díval na prince. Ten by odtud nejraději zmizel, jenže hadí pohled ho připoutal na místo. Chlapec mu omámeně hleděl do pronikavě pichlavých očí a cítil, jak ho hadí pohled uspává. Z posledních sil se té divné síle vzepřel a odvrátil hlavu. Úprkem seběhl ze skály a rychle zamířil ke svému koni. Avšak v půli cesty škobrtl o kámen a svalil se mezi keře. Rychle vstal, ale zem se pod ním zborčila a princ se kamsi propadal.

Chvilí překvapeně a nehnutě ležel na dně jakési jámy. Pak zkusil pohnout tělem, našťastí bylo v pořádku. Pomalu se zvedl a pohlédl vzhůru. Tam se nevyškrábe!

Rozhlédl se kolem sebe, a co uviděl, ho překvapilo. Blízko něj zel do skály tajemný otvor, napůl zahalený vzrostlým keřem. Nahlédl dovnitř a po krátkém zaváhání opatrně vstoupil do temné chodby. Po několika krocích se chodba začala stáčet a princ se ocitl ve tmě. Napadlo ho, že se vrátí, ale zvědavost ho přemohla, a tak se klopýtavě vydal podél zdi kupředu.

Náhle temnotou nečekaně zazářilo teplé žluté světlo. Osvětlo ma-lou jeskyni, do jejíž hliněné stěny byla zabodnutá hořící louč. Svítala na malé lůžko, pokryté slámou, a také na začátek chodbičky vedoucí kamsi nahoru.

Udivený chlapec si osvětlenou jeskyni zaujatě prohlížel. Najednou ho příšerně vylekal stín lidské postavy, který po hliněných schodech scházel dolů. Princ napětím skoro nedýchal a s obavami čekal, kdo se před ním objeví.

Stín vyplul z příšerí chodby a změnil se v chlapce, kterému mohlo být jedenáct, možná dvanáct let. Na jeho pohublém těle visely děravé plátěné kalhoty a potrhaná kazajka. V jeho tváři, lemované zrzavými kadeřemi byl smutek i velké zoufalství.

Princ mu chtěl vysvětlit, jak se sem dostal, ale odrbánek si ho nevsímal, dokonce o něj ani nezavadil pohledem. Navíc kolem něj neustále kroužila zvláštní průhledná šedomodrá mlha, která nedovolila, aby se k němu princ přiblížil. Mohl ho jen pozorovat, a tak viděl, že

zrzek odkudsi vytáhl misku s vodou a vychrstl ji na hliněnou zeď. Pak špičatým klacíkem vyryl do stěny několik písmen. Když skončil, došel k lůžku a unaveně se na něj položil.

Princ si zeď zaraženě prohlížel. Bylo do ní vyryto: „Tatínku, scházíš mi!“

„Kde je tvůj táta?“ zeptal se zvědavě.

Chlapec neodpovídal. Smutně hleděl do stropu a po tvářích mu stékaly slzavé potůčky.

Princ se znovu pokusil překonat tu zvláštní sílu, která mu bránila, aby s neznámým chlapcem alespoň promluvil a nějak zmírnil jeho stesk. To se mu sice nepodařilo, avšak najednou měl silný pocit, že se ve svých myšlenkách na utrpení toho neznámého kluka nějakým záhadným způsobem napojil. Na hrudi se mu okamžitě rozhořela bolest, která byla tak silná, že zavřel oči a usilovně se jí snažil zahnat.

Když je po chvíli otevřel, s úžasem sledoval, jak se chlapec, hořící louč i lůžko ztrácí v modrošedých mlhavých vírech. Teď už na nic nečekal a ve tmě, která nastala, se vydal po hliněných schodech nahoru k malému pramínku světla, jenž dovnitř pronikal úzkou skalní štěrbinou. Namáhavě se jí protáhl ven a s velkou úlevou ponurou jeskyni opustil.

Jakmile ho Sluníčko uviděl, vesele zaržál. Princ ho láskyplně pohladil po zlaté hřívě. „Nevěřil bys, co jsem v té jeskyni prožil,“ šeptal mu do ucha vystrašeně. Strach mu ještě chvíli zběsile tepal v krvi a opustil ho až ve chvíli, kdy jim nad hlavou opět zazářilo slunce.

„Jedeme za Říšou! Ten bude koukat, až mu všechno povyprávím!“ zahalekal královský synek, když se vymotali z ponurého lesa. S tímhle výkřikem se princ konečně trochu uklidnil.

Statek v údolí

Princův kamarád Ríša byl od malička nejraději v lese. Asi by tam i spal, kdyby mu to táta dovolil. Jenže ten z toho nebyl zrovna nadšený, a proto Ríša své noční výlety do lesa prováděl v utajení.

Avšak následující ráno ho pokaždé prozradilo. Slunce na obloze už ukazovalo devět hodin a on pořád spal jako zabitý. Timon se většinou pořádně rozčilil, jenže tím si příliš nepomohl. Ríša i navzdory jeho křiku utíkal do milovaného lesa dál. Proto se rozhodl, že změní taktiku, a jednoho rána synkem pořádně zatřásl. Ten se jen přetočil ze strany na stranu a zakňučel: „Tati, nech mě. V noci jsem měl špatný spání a ještě potřebuju spát.“

„Ubohý chlapče!“ politoval ho otec naoko chápavě a jedním trhnutím z něj stáhl deku. „To špatný spání, jak říkáš, bylo moc podivný. Šel jsem se na tebe podívat, ale koukala na mě prázdná postel. Ale ty jsi v ní určitě ležel, jen jsi byl neviditelný!“ dodal napůl vážně a napůl žertem.

Ríša na tátu překvapeně zamžoural. Čekal, že mu za noční výlet vynadá, a on si z něho dělá legraci! To je zvláštní změna!

Ale Timon najednou zvažněl.

„Doufám, že tentokrát to bylo naposledy!“ řekl přísně.

Tohle slíbit nemůžu, pomyslel si Ríša a ztěžka si povzdech. Neochotně vstal z postele a rychle odkráčel z místnosti. Zpátky byl coby dup a strčil otci před obličej dvě mrtvé koroptve.

„Vždyt víš, že já po lese nechodím jen tak,“ hájil se. „Chytil jsem je večer a pak jsem byl až do půlnoci na čekany. Musím přeci vědět, kolik máme v lese selátek! Ve dne to nezjistím – jsou někde zalezlá.“

Pohled na budoucí oběd tátu trochu obměkčil.

„Jestli mi budou chutnat, odpustím ti,“ řekl nezvykle žertovně, ale vzápětí rozhovor uzavřel přísným rozkazem, který se však Ríšovi docela zamlouval. „Noční výlet do lesa ti dovoluji jen výjimečně. Předem mi o něm řekneš. A nebudu tě pak tahat z postele!“

Synek horlivě přikývl.

Brzy poté nastalo ráno, kdy na zámku začala Slavnost dvanáctiletých. Noc předtím byl Ríša opět na čekané, jenže tentokrát ho otec z postele skutečně tahat nemusel. Probudil se sám a nezvykle brzy. Důvod byl prostý, nemohl dospat, protože se nedočkavě těšil na odpoledne, až na statek dorazí Fabris i jeho otec. Nebude to jejich první návštěva. Daren s Timonem se totiž znali od dětství a svazovalo je silné přátelské pouto. A to se přeneslo i na jejich syny.

Cesta ke statku vedla přes Třešňový kopec. Výhled na něj byl pouze z okénka seníku. Ríša měl v plánu tam vylézt hned po obědě a kopec hlídat, dokud neuvidí oba hosty. Pak sleze zpátky na dvůr a pořádně rozhoupe malý zvon zavěšený na vysokém trámu. Bude to velkolepé přivítání!

Jenže, kolik času ještě uplyne, než se objeví?

„To čekání je hrozné,“ vzdychl nešťastně, když v kuchyni sledoval matku, jak připravuje oběd a slavnostní koláč.

„Však se dočkáš. Čas utíká rychle. Poledne klepe na dveře a odpoledne už popadlo raneček a vydalo se na cestu,“ odpověděla Sáva vesele.

V poklidu dodělala oběd a koláč vložila do pece. Pak si rukou stáhla z vlasů šátek. Dlouhé oříškové vlasy se jí rozlily kolem štíhlého obličejce a jako hnědé vlny jí stekly po zádech.

Je tak krásná! pomyslel si Ríša obdivně.

Do dveří vstoupil otec.

„Moc ti to sluší!“ přidal se k synovi, jako by jeho myšlenky slyšel.

Sáva se rozesmála.

„Asi máš pořádný hlad. To se pak říkají nesmysly.“

Její muž ji láskyplně objal.

„Nesmysly?“ smál se. „Tak velký hlad zase nemám!“

Oběd se vydařil. Timon se mezi sousty dobrosrdečně chlubil, co všechno ve své kovárně od rána udělal a kolik ukul podkov, kterými zásoboval všechny jezdce v kraji. Pak přísně koukl na Ríšu, který už netrpělivě posedával na židli.

„Klid, synku! Fabris přijede až po slavnosti,“ napomenul ho a ještě mu varovně pohrozil zdviženým prstem. „Ne že do té doby zmizíš v lese! Vezmi si motyku a okopej lán řepy!“ přikázal zamračeně.

„Řepu ne!“ zasténal Ríša. „S motykou to neumím, mohl bych se zranit. A co pak?“

Táta zakoulel očima.

„Bude konec!“ pohrozil.

Ríša se zarazil.

„Konec čeho?“ ptal se udiveně.

„Přeci konec s návštěvou,“ řekl otec stručně. Tohle na synka platí!

„Aha,“ zabručel Ríša poraženě. Na plán s hlídáním Třešňového kopce tak může zapomenout. Neochotně se zvedl, ale otcův přísný pohled ho popohnal. Motyku si hodil přes rameno a rychle mu zmizel z očí. Za vraty statku se podíval na slunce a odhadl, že je hodina po poledni. Slavnost skončí kolem třetí, takže kolem čtvrté je Fabris tady.

„Ještě tři hodiny. To mě zničí!“ zaskuhral.

Nad políčkem s řepou se táhly huňaté remízky, plné rozkvetlých šípkových keřů. Tady, na úzkém pruhu trávy, Ríša znaveně zalehl a chvíli pozoroval modrou jarní oblohu. Vlastně ji ani nevnímal pro samé myšlenky, které se mu táhly hlavou.

Práci na poli nesnáším, uvažoval. Chvilku si odpočinu. Třeba se pak stane zázrak a bude se mi do ní chtít.

Rozkvetlé šípkové keře omamně voněly a Ríša znenadání pocítil, jak se jeho nedočkavost ztrácí a místo ní přichází klid. Vybavil si dárek, připravený pro Fabrise. Představil si, jak mu ho podávají a jak oslavenec překvapeně kulí své modré oči. To bylo poslední, co mu proběhlo hlavou, protože myšlenky náhle kamsi uskočily a on sladce usnul.

Na druhé straně protějšího vrchu se v ten okamžik objevil princ Fabris. Pomalu vedl svého koně do kopce a přitom se těšil, až budou

nahoře. Ještě pár kroků a už je vidět údolí. Vzedmuté stráně se rozeztoupily a odkryly pohled na útulný statek. Téměř pokaždé v něm ohlášenou návštěvu vítali rozezvučeným zvonem. Dnes, v den dvanáctých princových narozenin, však zvon mlčí. Fabrise to zamrzelo, ale chápal, že v tuhle hodinu ho ještě nikdo nečeká. Jeho zamračený obličej náhle rozjasnil pobavený úsměv. Na stráni poblíž řepného políčka spatřil v trávě spící postavu svého přítele.

„Zůstaň tu chvíli,“ přikázal udýchanému koni.

Ríša, vyčerpaný dlouhým čekáním, spal tvrdě. Princ měl chuť spáče pošouchnout, ale v jeho srdci nakonec zvítězila vlídnost. Posadil se k němu.

At se vyspí, v noci byl určitě v lese na čekané, pomyslel si a v myšlenkách se přesunul zpátky do jeskyně.

Znovu si vybavil každý okamžik a opět si lámal svou královskou hlavu tím, kdo byl ten podivný kluk. A vůbec, proč tam byl ve stejnou dobu jako on? A jak to, že si ho nevšiml, neodpověděl a pak náhle a beze stopy zmizel? A proč mu z celého zvláštního dobrodružství zbyl jen nevylicitelně úzkostný pocit smutku? Sice už tolik nebolí, ale stále ho ještě cítí.

Zatímco se důkladně probíral svými vzpomínkami, koník Sluníčko bloumal po kopci a pochutnával si na svěží travičce. Když se dostatečně nasytil, zvedl hlavu a spokojeně zařehťal.

Ríša otevřel oči a polekaně vyskočil.

Kapitola 5

Krásný dárek

Na rozlehlém dvoře statku vybudovali Timon a Sáva malý ostrůvek klidu. Mohutnou lavici a stůl obklopovaly trsy modrých kosatců a bílých kopretin. Tady se rodina scházela každý večer, pokud zrovna nepřelo a nebyla zima. Dnešek však bude jiný, nikdo nebude pracovat až do večera, protože zanedlouho tohle místo pohostí vzácnou návštěvu.

Když Sáva nakrájela koláč a s táčem voňavého pečiva vyšla ze světnice, odpoledne zrovna vrcholilo. Timon vyšel z kovárny, omyl se v potoce a oblékl sváteční šaty. Oba se svorně posadili k dubovému stolu.

„Měl bys zavolat Říšu!“ pobídla Sáva svého muže, „ať už toho okopávání nechá, dřel se dost dlouho!“

Timon netušil, že jeho syn do země ani jednou nekopl.

„Máš pravdu,“ souhlasil. A ješitně dodal: „Musí se to s ním umět a pak zastane pořádný kus práce!“

Než stačil synka zavolat, ozvaly se z venku chlapecké hlasy a smích. Vrata se začala otvírat a do dvora nakoukla zlatohnědá koňská hlava. Když Sluníčko spatřil známé tváře, vesele zařehotal. Ve zdejší stáji hned zpozorněla klisnička Hvězda i starý kuň Vichr. Mysleli, že pozdrav patří jim, a okamžitě hlasitě odpověděli.

„Zdravím vás!“ řekl Fabris vesele.

Strýc vyskočil a vřele chlapce objal.

„Buď vítán! Slavnost už skončila?“

Fabris se zarazil.

„Nskončila. Ale já už to tam nemohl vydržet,“ odpověděl princ po pravdě a uhnul pohledem.

Timon nechápavě zakroutil hlavou.

„Vždyť ses na dnešní den tak těšil!“ divil se.

Fabris ještě nikdy nikomu nelhal. Avšak pravdu o tom, co se stalo na zámku, říct nechtěl. Strýc se ale stále vyptával.

„A kdepak je táta?“

„Zůstal na slavnosti. Možná přijede později,“ odpověděl Fabris vyhýbavě a rychle utíkal za svým koněm.

Timon se zklamaně zakabonil, až se Ríša, který k němu přiběhl, pořádně lekl.

„Tati, ty se na mě zlobíš? Já tu řepu okopu zítra!“ sliboval provinile.

Otec však seděl zamyšleně a příliš ho nevnímal.

„Ríšo!“ ozvalo se ze stáje a v ten okamžik se Timon probral z rozjímání.

„Nezapomeň, že máme pro Fabrise dárek. Až ustájíte koně, přijďte za námi!“ rozkázal.

„Jasně, tati!“

„Ríšo!“ ozvalo se podruhé. Teď už chlapec na nic nečekal a rozběhl se za hlasem svého kamaráda.

Ve stáji bylo rušno. Koně si odbyli přivítání a teď k sobě natahovali hlavy a jeden přes druhého něco breptali. Za tu dobu, co se neviděli, měli spoustu nových zážitků a potřebovali si je sdělit.

„Ti toho napovídají,“ smál se Ríša.

Fabris zvířatům také pozorně naslouchal a napadlo ho přitom, že Sluníčko jistě vypráví oběma koníkům o cestě k černé skále. Chápal to, vždyť i on Ríšovi vyprávěl o tom, co v podivné jeskyni zažil. Seděli nad řepným lánem a dívali se, jak Sluníčko netrpělivě přešlapuje na místě. Po chvíli se k nim vzdorovitě obrátil zády a už si jich nevsímal. Fabris se rozpovídal a Ríša ho udiveně poslouchal.

„Brrr,“ oťásl se, když se přítel na okamžik odmlčel.

„Asi mi to nebudeš věřit, ale já se v té jeskyni nebál. A teď mám pocit, že se mi to všechno jen zdálo.“

„Něco na tom je,“ uvažoval Ríša, „kdyby to bylo skutečné, ten kluk by přeci nezmezil!“

„Hm,“ zabručel Fabris nepřítomně, „kdybych aspoň věděl, kdo to byl!“ dodal tiše, zatímco jeho kamarád dál nahlas rozvíjel své myšlenky.

„Možná jsi viděl minulost. Táta jednou povídal, že dědeček pracoval na poli, a když zvedl hlavu, přímo před ním se odehrávala bitva. Vyděšeně ji pozoroval a najednou zničehonic zmizela!“

„Tomu bych nikdy předtím nevěřil,“ přiznal Fabris a vtom na hrudi znovu ucítil napětí a tíhu dnešního rána.

Když pak seděli ve stáji na hromadě sena, chytl Ríšu za rameno a upřeně se mu podíval do očí.

„Musím ti říct ještě něco. Ale nesmíš to nikomu prozradit!“

„Ani tátovi?“

„Nikomu!“ přikázal Fabris nezvykle přísně.

„Tak jo! Budu mlčet jako hrob!“

Jakmile vyřkl svůj slib, Fabris se začal svěřovat.

„Táta ráno zahájil slavnost a pak mi přikázal, abych šel za ním,“ řekl a vtom ho přerušilo naléhavé zvolání.

„Kluci, kde jste!“

Ríša polekaně sykl.

„Musíme jít, nebo to schytám!“ řekl omluvně. „Pak mi to dopovíš!“

Fabris zklamaně přikývl. Chtěl mu povědět o falešné věštkyni, která napálila tátu a jemu strašlivou věštbou pokazila narozeniny. Co se dá dělat, poví to později. Teď na něj čeká strýček s tetou, aby mu popřáli k narozeninám. Poznal to na nich hned, jak vešel do vrat statku a uviděl, že jsou ve svátečním. Nepobíhali jako jindy od práce k práci, klidně seděli a tvářili se tajemně. Odhadl je naprosto přesně. Teta ho přivítala milým úsměvem a zblízka mu pohleděla do očí.

„Můj milý princí,“ řekla dobrosrdečně. „Máme tě tu všichni rádi a přejeme ti, abys byl šťastný a měl jsi kolem sebe jen dobré lidi.“

„Děkuju vám!“

Něžně ho objala, tak jak ho možná kdysi objímala maminka. Kdyby se nestyděl, zůstal by v jejím láskyplném objetí déle. Ale strýček už za ní netrpělivě přešlapoval. Tvářil se nedočkavě a ruce přitom schovával za zády.

„Sáva ti za nás popřála a já ti za nás všechny předám dárek,“ pronesl slavnostně a podal princovi novotou zářící meč.

Princ strnul. Překvapeně hleděl na blyštivé ostří čepele a na stříbrnou rukojeť umně ozdobenou malým erbem s vytepanou hlavou koně pod rozzářeným sluncem. Ten vytepaný koník je přeci Sluníčko!

„Strýčku, je nádherný!“ řekl ohromeně s hlavou skloněnou k meči.

Timon chlapce pozorně sledoval. Z jeho soustředěného zájmu o zbraň vyzářovalo obrovské nadšení. Dárek ho viditelně okouzlil a strýc tím byl velmi potěšen. Meč vyráběl dlouho, doslova si s ním hrál a denně spokojeně pozoroval, jak pod jeho vlastníma rukama vzniká krásné dílo.

Fabris po chvíli zvedl hlavu.

„Děkuji vám. Udělali jste mi velikou radost!“ řekl a oči se mu šťastně rozzářily.

„A co já?“ ozval se Ríša. „Taky ti chci udělat radost! Mým dárkem je souboj, na který tě vyzývám!“ zvolal obřadně, uklonil se a pozvedl meč.

„Já si vždycky myslel, že jsi přítel,“ řekl Fabris na oko zklamaně, „ale z tebe se vyklubal nepřítel!“

„Tak to není!“ hájil se kamarád. „Chci jen, aby sis dárek vyzkoušel.“

Fabris zdánlivě ustrašeně schoval obličej za štít, který mu podal Timon.

„Bojím, bojím!“ smál se.

„Žádný strachy,“ utěšoval ho Ríša vesele, „bude to rychlý. Hned bude po tobě!“

„Už se hrůzou třesu!“ pochechtával se Fabris. Miloval tohle jejich špičkování, kdy si jeden utahoval z druhého.

„Vzdej se, než bude pozdě!“ vykřikl rozesmátý Ríša.

„Copak nevíš, že já se nikdy nevzdávám?“ odpověděl králův syn a napřáhl meč do útoku.

V tu chvíli uslyšel v hlavě velmi pronikavý výkřik.

„Nesmíš!“

Zarazil se.

„Co se děje?“ nechápal Ríša.

„Ty jsi to neslyšel?“

„Co jsem měl slyšet?“

Fabris neodpověděl a tvářil se zmateně. Odkud se vzal výkřik v jeho hlavě?

Ríša si kamarádovo chování vysvětlil po svém. Vodí ho za nos a to mu nedaruje!

Sevřel rukojeť meče a vyrazil kupředu.

Fabris se na poslední chvíli probral ze zamyšlení a rychle nastavil štít. Pak se svižně rozmáchl a jeho meč letěl vstříc meči soupeře.

Vtom v jeho hlavě znovu kdosi vykřikl.

„Nesmíš bojovat!“

Pokyn zněl rázně a chlapec v jediném okamžiku silou vůle zastavil pohyb zbraně. Ríšův útok odrazil štítem a meč spustil k noze. Hned nato se mu v hlavě rozezněla slova, která jeho otci řekla vědma.

„Jakmile bude synovi dvanáct let, musí odložit meč i luk. Jedině tak může smýt krev z rukou svého dědy a zbavit království děsivé kletby. Když z jakéhokoli důvodu použije zbraň, vaše království se dostane do rukou panovníkovi, který ho zničí. Pokud tuto věštbu král nebo jeho syn někomu vyradí, nikdo už království od tragického osudu nezachrání.“

Fabris se zděsil. Vždyť tohle už slyšel dnes ráno od svého otce! Poprvé v životě se na něj zlobil. Myslel si, že si vymýšlí a chce ho donutit k naprostému nesmyslu. Jenže tak nesmyslné to nebylo, když mu teď neznámý hlas všechno zopakoval. Ten hlas byl přísný a Fabris vnímal jeho naléhavost. Teď už nesmí meč ani pozvednout. Jenže přítel dál útočí a nutí ho uskakovat, jako kdyby byl nějaká koza.

Udivený Ríša však přestal bojovat a spolu se svými rodiči nevěřičně zíral na prince, který v tomto království platil za nejkurážnějšího bojovníka mezi všemi chlapci.

Princ viděl jejich pohledy a rozuměl úžasu v jejich očích. Vždyť poprvé v životě vzdal souboj! Nejraději by se studem propadl do země. Ale zem se pod ním nerozevřela a on tu přede všemi stál jako zbabělec.

„Fabrisi, co se děje?“ zeptala se potichu Sáva.

Zahanbeně na ni pohlédl a Sáva v jeho očích spatřila naprostou bezradnost.

„Já... já nemůžu!“ řekl pohnutě a vrátil Timonovi meč. Ten jej udiveně přijal.

„Nelíbí se ti?“ zeptal se opatrně.

„Nikdy jsem neměl krásnější meč!“ přiznal princ lítostivě a do očí se mu vedraly slzy. Jen stěží je udržel za víčky. Nečekaně se ke všem otočil zády a rozběhl se ke stáji. Sotva osedlal svého koně, do vrat stáje vběhl Říša.

„Fabrisi, udělal jsem ti něco?“ ptal se vyděšeně.

Princ se jen mlčky vyhoupl do sedla. Úkosem pohlédl dolů, zavrtil hlavou a beze slova zamířil k velkým dřevěným vratům. Zaražený Timon je otevřel a princ kolem něj projel se sklopenou hlavou. Zlatohnědý kůň nechápal, co se děje, a několikrát se zmateně ohlédl. Teprve potom se poslušně rozběhl do Třešňového kopce.

Nikdy nebudeš sám

Sluníčko se zlobí. Ještě si ani neodpočinul, a už ho Fabris zase honí. Vzdorovitě pohodil hlavou a nespokojeně zařehtal. Fabris si ho nevšímal. Se sklopenou hlavou seděl na jeho hřbetě a nic, kromě svých myšlenek, nevnímal.

Dnes stál poprvé před Říšou jako zbabělec. Nesměl se bránit a mohl jen slabošsky uskakovat. Nikdo nevěděl, proč se tak chová. A nikdo se to nikdy nedozví, protože důvod smí znát jen král, princ a vědma. Je to nespravedlivé! Vždyť nikomu neublížil, proč má tedy pykat za svého tyranského předka?

Zatímco se princ tiše utápěl ve svém zoufalství, Sluníčko marně čekal na jeho pokyn. Rozhodl se tedy sám a vydal se na cestu k domovu. Zrychlil krok, ale Fabris zpozorněl a plácnutím po hřbetě koníkovi připomněl, kdo je tady pánem.

„Kampak sis to namířil? Já domů ještě nechci!“ řekl posmutněle a odvedl svého čtyřnohého přítele z vyježděné cesty na táhlou louku, která daleko na obzoru končila tmavými obrysy starého hradu.

Kdysi to bylo sídlo princových předků. Stálo vysoko nad údolím, aby odolávalo nájezdům nepřátel. Fabris si tohle místo oblíbil a často ho navštěvoval. Ale nikdy sem ještě nepřijížděl tak pozdě jako dnes. Jasně denní světlo zmizelo a země se pomalu zahalila do večerního šera.

Konečně dorazili pod kopec, z jehož úpatí vedla úzká strmá cestička až k hradu. Koník po ní opatrně a beze spěchu stoupal, zatímco jeho pán nedočkavě běžel napřed. Na posledním úseku cesty Sluníčko zastavil, nozdrami nasál vzduch a chvíli ho zkoumal. Nikdo